

Att komma ut till släkt och vänner

För många transsexuella är det en traumatisk uppväxt att växa upp och veta att ens biologiska kön inte stämmer överens med ens könsidentitet. Vissa transsexuella inser inte att något är fel förrän de har gått förbi tonåren och börjar bli medelålders, för dessa kan uppväxten vara bra men att komma till insikt och acceptera att man är transsexuell kan likväl vara traumatisk upplevelse som kan skapa problem länge.

Men på samma sätt som det är traumatiskt att inse att ens biologiska kön är fel, på samma sätt kan det mycket väl vara traumatiskt för en närstående att inse ens son/dotter/nära vän är transsexuell. Inte för att på något sätt förringa den transsexuellas lidande - för det är i många fall stort - så är det också viktigt att inse att det ofta kan vara en svår och jobbig upplevelse för närstående att få reda på att denna person man känt i många många år är transsexuell. Dessa personers lidande ska inte heller förringas eller negligeras, speciellt med tanke på att deras stöd är viktigt i den transsexuellas liv.

Det finns vissa amerikanska siter som beskriver situationen för föräldrar vars barn kommer ut som transsexuella som att barnet nu är dött för dem, att det enligt psykologiska undersökningar är en snarlik upplevelse. Men inte död som i att föräldrarna ignorerar barnet eller ser ned på det, utan det är en snarlik känsla och upplevelse. Plötsligt har den där sonen eller dottern försvunnit för all tid, men samtidigt har de vunnit en dotter eller son.

Ovanstående är givetvis ett extremt sätt att se det på, och jag skriver själv inte under på det men det kan vara bra att ha läst för att få lite perspektiv på varför närstående reagerar som de gör.

I en perfekt värld där alla vet vad transsexualism är och accepterar det så är det ingen som skulle höja på ögonbrynen om någon kom ut om transsexuell, men nu lever vi inte i den världen ännu. De flesta känner inte till vad transsexualism är, än mindre vad det beror på. Det är också väldigt svårt att förklara för någon som aldrig upplevt att deras könsidentitet inte stämmer överens med den biologiska kroppen hur det känns att vara transsexuell och vad det innebär för en själv.

Därför är det inte konstigt att föräldrars första reaktion är "Vad har vi gjort för fel?" och vänners första reaktion ofta är "Skämtar du?".

Bara genom att vara förstående gentemot sina närstående, förklara situationen i deras takt och låta det ta sin tid kan man vara någorlunda säker på att komma ut på ett positivt och konstruktivt sätt. Att sätta sig och bestämt säga att jag är en tjej i en killes kropp och ni ska nu tilltala mig som Lisa och alltid säga hon/henne ger givetvis en kraftig motreaktion från någon som kanske inte är särskilt insatt i problematiken. Detta förfarande är - skrämmande nog - något som jag läst flera transsexuella rekommendera varandra.

Det är viktigt att istället förklara det lugnt och sansat i positiva ordalag, inte om och om igen poängtera hur dåligt man mår utan istället poängtera hur mycket bättre man mår i sin rätta könsidentitet. Inte påpeka att man blir ledsen när de säger fel, utan påpeka hur glad man blir och hur varm man blir inombords när de säger rätt.

Föräldrarna har tagit hand om sitt barn i åtskilliga år när han/hon kommer ut som transsexuell, att då kräva att de direkt ska tänka om och se sitt barn som det motsatta könet är inte realistiskt. Man präglas enormt på varandra och det tar tid att tänka om och se personen som det motsatta könet. Detta måste accepteras för att kunna bibehålla en fortsatt positiv och stödjande relation.

Personligen är jag mycket glad att jag inte gått ut och krävt absolut rätt pronomen och namn från min familj, utan försöker snarare uppmuntra dem. Givetvis blir det ibland fel, men så länge man har

en öppen, ärlig och positiv kommunikation och generellt är på rätt spår så går det bra. Jag tror att endast genom denna acceptans av att det även är svårt för dem och att jag ger dem den tid de behöver har de accepterat mig så pass bra som den jag innerst inne faktiskt är.